

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Silkehalen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Silkehalen", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 323. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid84486/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Trækfuglene

Silkebalen

Nordens Phoenix! ligesaa deilig som sjelden!
 Er det saa da, lider Du aldrig af Ælden?
 Kan i Ungdomsglands uforanderlig bramme?
 Eller naa Du forynges i luttrende Flamme?
 Kan som Ægyptens henfælde i Støv og i Aske,
 For paany i ungdommelig Skjønhed at braske.
 Er det Dig, som i Digterhjerne udklækker
 Sjælevandring? og Haab om Udødelighed vækker?
 Hør Du lært ham, at smile ad Graven og Baalet?
 Lært ham, søge sig fjernere, høiere Maalet?
 At Du gjæsted' mig, syv Aar er det jo siden:
 Hvi for Dig just saa langvarig Vandringetiden?
 Hvorfor syv just? I syv forvandle sig Larver,
 Syv ere Prismaets, syv ere Regnbuers Farver;
 Syv de Toner, i hvilke Mennesket synger;
 Syv de Aar, udi hvilke han selv sig forynger.
 Ak! men under enhver Foryngelse ældes
 Jordens Herre, indtil omsider han fældes
 Af en Stærkere, Døden. I Støv og i Aske
 Følger hen da Sjælens yndige Maske.
 Ja! men Dødens stærkere Herre vel gjeramer
 Sjælen en bedre, naar fra de luttrende Emmer
 Den, en udødelig Phoenix, paa himmelske Vinger
 Over Døden og Mørket til Lysct sig svinger.

St. St. Blicher

Solsorten

Fløjtetoner elskovsomme, bløde,
 Naar mit Hjerte.
 Mon af Nattergalen, lille Sødel!
 Du dem lærte?
 Blomsterløs er Engen, bladløs Skoven,
 Isen tynger
 Søens Barm, i Fængsel sukker Voven –
 Og Du synger?
 Dine Sange, Du! om Vaarens Glæder,
 Hvi saa korte?
 Førend Mark og Skov bær Vaarens Klæder,
 Er Du borte.
 Er det sandt: gaer Du til Norges kolde
 Bjergetoppe?
 Hvad kan vel den ganske Sommer holde
 Dig deroppe?
 Er dog ikke smukkere hernede
 Mine Bøge?
 Hvorfor vel i Granerne din Rede
 Hisset søge?
 Men *der* hang din Moders, kan jeg tænke.
 Reis da Kjære!
 Fødelandet, veed jeg, har en Lænke,
 Blød at bære.
 „Blød at bære, ja! men haard at bryde;
 „Tung at kaste,
 „Let at bære. Hjertets Længsler byde
 „Did at haste.
 „Bøgen hørte *dine* første Sange,
 „*Dine* Sukke;
 „Granen paa de kolde Klippevang
 „Bar *min* Vugge.“